

Sygn. akt II AKo 4/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2017 roku

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny:

Przewodniczy: SSA Piotr Feliniak

Protokolant: sekr. sąd. Ewa Marciniak – Pawłowska

w sprawie uniewinnionego K. Z.

z urzędu

w przedmiocie ewentualnej odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania oskarżyciela prywatnego A. J.

na podstawie art. 545 §3 k.p.k.

postanawia

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w Płocku, zakończonej wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2010 roku, sygn. akt II K 1014/09, utrzymanym w mocy przez Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z dnia 5 listopada 2010 roku, sygn. akt V Ka 412/10.

UZASADNIENIE

Wniosek jako oczywiście bezzasadny nie podlega rozpoznaniu. Wznowienie postępowania jest instytucją procesową stwarzającą możliwość prawną ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy zakończonej decyzją ostateczną, która może mieć miejsce wyłącznie w razie spełnienia przesłanek określonych w art. 540 i następnych Kodeksu postępowania karnego. Zgodnie z przyjętym w polskiej procedurze karnej rozwiązaniem, zamknięty charakter katalogu przyczyn uzasadniających wznowienie postępowania powoduje, że nie może on być interpretowany rozszerzająco.

Dlatego też dla wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia koniecznym jest nie tylko ujawnienie się po wydaniu wyroku nowych faktów lub dowodów, nieznanych przedtem sądowi, czy też wątpliwości co do trafności zapadłych orzeczeń, ale przede wszystkim wykazanie, że te nowe fakty lub dowody podważają ustalenia poprzednio dokonane i uzasadniają przyjęcie z wysokim prawdopodobieństwem, iż w wyniku wznowienia postępowania zapadnie orzeczenie zasadniczo odmienne od poprzedniego – uniewinniające lub skazujące za przestępstwo zagrożone karą łagodniejszą.

Tymczasem treść wniosku A. J. jednoznacznie wskazuje, że powyższy warunek nie został spełniony. Nie sposób pominąć faktu, że oskarżyciel prywatny dla wykazania słuszności złożonego wniosku o wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania w niniejszej sprawie, przedstawia jedynie własny pogląd o potrzebie wznowienia postępowania, kwestionując prawidłowość wydanego w sprawie rozstrzygnięcia nie wskazując okoliczności, które mogłyby spełniać ustawową podstawę wznowienia postępowania. W treści uzasadnienia przedmiotowego postulatu próżno bowiem doszukiwać się nowych okoliczności, czy też dowodów, które ujawniły się po wydaniu orzeczenia. Wniosek w istocie sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi, które były już przedmiotem rozpoznania w prawomocnie zakończonym postępowaniu. Zauważyć należy, iż twierdzenia A. J. podnoszone we wniosku, ograniczające się do istniejących między nim a zarządem ogrodów działkowych relacji oraz wadliwego prowadzenia rozprawy w sądzie rejonowym, powielają argumentację prezentowaną na wcześniejszych etapach postępowania i zmierzają do ponownej oceny zebranego materiału dowodowego, a w konsekwencji przekreślenia jego miarodajności.

Wobec powyższego przedmiotowy wniosek nie kwalifikuje się do merytorycznego rozpoznania w nadzwyczajnym trybie, przewidzianym w art. 540 §1 i n. k.p.k.

Podkreślić bowiem należy, iż sama negacja dotychczasowych ustaleń z postępowania jurysdykcyjnego nie wystarcza do inicjowania ich ponownej weryfikacji w ramach nadzwyczajnego środka kontroli, jakim jest postępowanie wznowieniowe. W toku postępowania o wznowienie nie jest dopuszczalne badanie prawidłowości oceny materiału dowodowego, dokonanej przez sądy orzekające w sprawie, ani też prawidłowości poczynionych przez te sądy ustaleń faktycznych (vide: postanowienie SN z 9 marca 2004 r., II Ko 2/04, OSNwSK 2004/1/509).

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny analizując przedmiotową sprawę nie stwierdził również podstaw do wznowienia postępowania z urzędu. Wobec powyższego, przedmiotowy wniosek jako bezzasadny w stopniu oczywistym nie podlega uwzględnieniu.

Kierując się powyższym orzeczono jak na wstępie.